

[Sigsgaard.]

tik også fra andre NATO-lande, herunder Danmark, er USAs regering altså gået videre og har eskaleret Indokinakrigen i et hidtil uhørt omfang. USA har altså siddet kritikken overhørig og bragt Indokinakrigen til et uhyre farligt stadium.

Jeg har været medlem af dette ting i 6 år og har i den tid kun stillet 2 eller 3 dagsordensforslag i alt, men i denne nye og alvorlige situation er det ikke parade eller demonstration at foreslå en klar stillingtagen, en fordømmelse af det, der sker. Tværtimod vil det være uansvarligt ikke at gøre, hvad der kan gøres — og jeg indrømmer, det er begrænset, hvad folketingsbetragtningen kan udrette. Derfor har jeg stillet dagsordensforslaget.

Lad mig så endelig anføre, at der trods alt er forskel på en ministers svar på et spørgsmål og en folketingsvedtagelse. Man siger, at det ikke er ansvarligt at stemme for en sådan dagsorden under denne debat, som er helliget partipolitiske slagsmål — sådan tror jeg en ordfører udtrykte sig. Man må efter sådanne udtalelser stille spørgsmålet: Hvem er det egentlig, der nedsætter folketingets agtelse? Det er udmærket, at partier og organisationer kan vedtage resolutioner, fordommelser, stillingtagen, når det er påkrævet. Det er ynkeligt, at folketingsbetragtningen ikke kan udtale sig om det alvorligste politiske spørgsmål, der findes for tiden.

Dernæst: udenrigsministeren havde misforstået mig på et enkelt punkt. Han mente, at jeg havde anvendt ordet hykleri i forbindelse med ham. Det er ikke rigtigt. Jeg brugte udtrykket ikke om en person i øvrigt, men i forbindelse med en udtalelse af den tidligere amerikanske forsvarsminister, Clifford. Jeg gengav udtalelsen, og det var altså den, jeg karakteriserede.

Ministeren kunne ikke gå ind for anerkendelse af fyrst Sihanouks regering med den begrundelse, at den ikke har herredømmet over cambodiansk område. Det er, som om man bruger de begrundelser, der passer bedst til lejligheden. Danmark anerkender Saigonregeringen. Mener ministeren, at den

har magten over sydvietnamesisk territorium? Det er der da vist ingen andre der mener. Fyrst Sihanouks regering er i øvrigt — det skal jeg bare nævne for en ordens skyld — anerkendt af så vidt jeg ved over en snes lande på nuværende tidspunkt.

Ministeren indlod sig i øvrigt ikke på saglige betragtninger i anledning af mit indlæg, men indskrænkede sig til nedsættende bemærkninger om mine motiver til, hvad jeg sagde. Jeg synes, det er beklageligt, at en minister føler det nødvendigt at anlægge det debatniveau. Ministeren gik så vidt som til at sige, at jeg ikke behandlede spørgsmålet om Grækenland og NATO alvorligt. Jeg kan forsikre ministeren om, at jeg ser på udviklingen og på NATOs rolle og på USAs politik med den dybeste alvor, og jeg mener det ikke tilstrækkeligt at udtrykke vage ønsker om fred og forhandling og alt godt, sådan som det er sædvane i dansk politik.

J. O. Krag: Jeg skal først gøre en ganske kort bemærkning til hr. Sigsgaard. Jeg synes, det er meget forkasteligt, at hr. Sigsgaard benytter de meget alvorlige ulykker, der har ramt befolkningen i Cambodien, til at foreslå en dagsorden, hvis sigte er af klar indenrigspolitisk karakter. Når hr. Sigsgaard foreslår denne dagsorden, er det ikke af hensyn til det krigsramte og ulykkelige folk i Cambodien, så er det i håb om at kunne lægge nogle brudlinjer ind i nogle af partierne her i salen. Sådan vil vi ikke lade os kuse rundt af hr. Sigsgaard.

Vi har i socialdemokratiets hovedbestyrelse klart og utvetydigt taget afstand fra USAs krigsudvidelse i Cambodien. Vi mener, at den amerikanske præsident har truffet en beslutning, der strider imod hans eget erklærede mål om at bringe Vietnamkrigen til ophør. I stedet træffer den amerikanske præsident en beslutning, der udvider Vietnamkrigen til en almindelig indokinesisk krig, bringer krigens ulykker ind over et nyt folk. Jeg så i går i svensk TV en film fra Cambodien, og det var virkelig rystende at se, hvad civilbefolkningen i Cambodien ud-